

Egészséges, odaadó kapcsolatok

Egészséges, odaadó kapcsolatok

© 2007 HouseChurch.com

Csak akkor sokszorosítható a dokumentum ha:

- 1) semmit sem változtatsz meg, ezt a figyelmeztetést sem
- 2) ingyen adod tovább. „Ingyen vettétek, ingyen adjátok”.

Egészséges, odaadó kapcsolatok

Úr Jézus, Te vagy a Tanítónk és Példaképünk. Azzal jövünk Hozzád, az a szívünk kérése, hogy tisztítsák meg a szívünket, gondolatainkat és cselekedeteinket az Igéd magjai, amelyek az egymás iránt való odaadásra buzdítanak. Az a vágyunk, hogy az egész műved a Te akaratod szerint menjen végbe békességben, szeretetben és alázatban, buzgósággal, de ugyanakkor azzal az érzékenységgel, ami Benned volt. Úgy akarunk bánni az emberekkel, ahogy azt Te tetted. Kérlek segíts nekünk ebben. Hisszük, hogy megteszed. Nem hagytál minket Pásztor nélkül, hisz te vagy a Pásztorunk és Tanítónk. Örülünk, hogy nem kell annak a terhét hordoznunk, hogy értsük, minek hogyan kell történnie. Helyette követhetjük a Bárányt, akárhova megy. Követünk Téged, Jézus. Te segítesz nekünk. Kérünk, hadd növekedjen és uralkodjon az Igéd szívünkben és gondolatainkban. Taníts minket, hogyan engedelmeskedjünk Neked, a Szellemednek és a Te örök, változhatatlan Igédnek. Ámen.

Szülési fájások kapcsolatokért

Pál azt mondta a Galáciabelieknek, „ismét fájdalommal szülök, míglen kiábrázolódik bennetek a Krisztus”. A Kolossébelieknek ezt mondta, „a magam részéről betöltöm a mi híja van Krisztus szenvedéseinek az én testemben az Ő testéért, ami az egyház”. Ez az igazi szenvedés! Azt is mondta, hogy „tusakodván minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban”.

Ez a fajta elkötelezettség többet kíván a széken-hátradőlő életnél, többet annál, hogy énekelj a kórusban és aztán csak várod, mikor lesz a következő alkalom. Szégyen, ha az életed csak ennyiből áll! Ezzel komoly hibát követsz el. Sajnos ez a hiba Krisztus nevében generációkon át jelen volt mind a hat lakható kontinensen. De ez helytelen és nem biblikus, ezért arra szeretnék bátorítani, hogy hagyd el ezt a szokást! Hozz valódi változást az emberek életébe.

Minden egyes ember Isten papja, aki olvassa ezeket a szavakat és igazán hívő. Ennek az elhívásnak nincs köze ahhoz, hogy felszólalsz majdnem minden gyülekezeti alkalmon--a pap nem ezt jelenti. A pap a Biblia szerint Isten szolgálója, akinek az a feladata, hogy elhozza Istent az emberekhez és az embereket Istenhez. Ez a felelősség nem azt jelenti, hogy te mentesz meg bárkit is! „Egy a közbenjáró Isten és emberek között, a Krisztus Jézus”. Nem azt mondom, hogy lehetsz „Jézus” valaki számára. De teheted azt, amit Pál tett: tusakodsz, hogy mindenki tökéletesen állhasson Krisztusban. És ahogy neki is, neked is szülési fájdalmaid lehetnek, amíg Krisztus ki nem formálódik a már hívő emberekben. Mondhatod vele együtt: „Fájdalommal szülök, amíg a Felkent formálódik ki bennetek, amíg az Isten Fiának képére, teljességére, kegyelmére és szabadságára eljuttok. Nem hagyhatom abba. Kínok kínját élem át, míg meg nem látom az igazi Életet bennetek.”

Ha magadat csak és kizárólag a fenti állítás befogadó felén képzeled el, hibát követsz el. Itt nem arról van szó, hogy mindenki másnak legyenek szülési fájásai érted. Ha ezt gondolod, akkor az Ószövetségben élsz az Új helyett. Az Ószövetségben volt egy csoportja a közbenjáróknak--próféták, papok és királyok tartoztak bele--az ember tulajdonképp csak ült és hagyta, hogy szolgáljanak neki. De ez Isten Újszövetségében nem így van, ahol Isten a papok királyságát építi(1 Péter 2;4-10, Jelenések 1;6). Az Isten szándéka veled, hogy aktívan vegyél részt a papságban.

Soha nem tudod meg, mit jelent szabadnak lenni a saját életedben, ha nem szánod oda magad arra, hogy segíts másoknak jobban megismerni Istent. Ha nem ezért a célért élsz, soha nem tudod meg, mit jelent megmaradni Krisztusban. Ha úgy gondolod, hogy kapcsolatod van Istennel, és nem azért élsz, hogy másokat közelebb vonj Hozzá, akkor igazából saját magad csapod be. Isten Igéje szerint, ha nem úgy viszonyulsz másokhoz, ahogy azt Jézus tette, akkor nincs még igazán a kapcsolatod Vele.

Ahogy Jézus maga mondta, „Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, sok gyümölcsöt teremtek, és a tanítványaim lesztek”. A Krisztusban gyökerező életből fakad az odaszánásod arra, hogy Isten munkáját végezd a környezetben. Nem maradsz meg Benne igazán, ha a szíved legmélyén nem vágysz erre. Nagyon félreismerted Isten szívét, ha nem törödsz őszintén másokkal. Akkor az imádkozásra szánt időd nem teljesen a Biblia Istenére irányul! Sok időt tölthetsz imádsággal, de Jézus szerint, ha megmaradsz a Biblia Istenében, annak egyértelmű eredménye, hogy szolgáló szíved van

mások felé, felemeled őket Isten útjaira. „Sok gyümölcsöt teremtek, az Atya dicsőségére, gyümölcsöt ami maradandó”.

Tehát összefoglalásul: Kockázattal jár, ha szenvedélyes szíved van, igazán törödsz másokkal és bekapcsolódsz az életükbe,. Mernünk kell nem hátradőlni és nem azt gondolni, mi az ilyenfajta szenvedés befogadó oldalán vagyunk. Előre kell haladnunk a hitben és alázatban--mindkettőre szükség van. Istenben bízni, és letenni az életünket más emberekért ritka dolog, de elválaszthatatlan a bibliai keresztyénségtől.

Az Apostolok cselekedeteiben azt írja az ige, hogy az első keresztyének „szétterjesztették” az evangéliumot. (Apcsel. 8:4) A görög szó itt a „beszél” helyett szó szerint „híresztel”. Az volt a szívükön, hogy Isten igéjét és szeretetét megosszák, ez volt a szenvedélyük. Ezért éltek. Felejtsd el az a gondolatot, hogy a keresztyénség csak ennyi: otthon ülsz, lóg a falon egy igevers a kenyérpírtód felett, egy dísztabla a bejárati ajtódon, reggel nagyszerű időt töltesz imádkozással, egész nap dicséreteket hallgatsz, és minden alkalmon részt veszel. Őszintén: nem lehetett nagyszerű az imával töltött idő, ha nem ösztönöz szenvedélyre a szívedben, hogy begyógyítsd a megsebzett szíveket és letörd a bűntől megkötözött láncait. Ilyen a Názáreti Jézus szíve és ilyen a tiéd is, ha a Fejhez csatlakoztál. Ez automatikusan így van.

Tehát erőltessd meg magad. Áss mélyre és tépj ki gyökerestül mindent, ami megakadályozhatja, hogy ilyen szíved legyen. Feszítsd keresztre a félelmet, az önzést, az életmódbeli elvárásokat és elfoglaltságokat, amiket a világ és a sátán akar rád róni. Utasítsd el az önigazolást és lustaságot, ami az utadba állna. Tedd félre a kifogásokat. Kezdd azzal, hogy beismered az igazságot. Aztán tedd félre az összes kifogást az életedben, amik akadályoznának az Atya munkájának végzésében.

Ha valóban felülről születél, akkor Jézus ténylegesen benned él és az Ő szíve ég a buzgalomtól az Atya házáért. Ez emésztő tűz--nem vallásos, üveges szemmel bámulás a menny felé, miután néhány jámbor hozzászólást és elcsépett, közhelyszerű bölcselkedést hallottál egy összejöveten. Ehelyett tedd le az életed és hozz változást, még ha nem is keltesz vele feltűnést. Ez az alapja a keresztyénségnek. Tényleg az Atya munkáját kell végeznünk a személyes életünkben is--nem csak egy csoport tagjaként.

Nem egy csoportról beszélünk, hanem a te személyes életedről. Ne bújj a mögé, hogy „én anya vagyok”, „én ez vagyok”, vagy „én az vagyok, úgyhogy nekem ez nem fog működni”. Ezeket a kifogásokat már kipróbálták. Végül is csak az jelent valódi fenyegetést a sátán számára, ha a benned élő Jézus felszabadul. Hadd bátorítsalak arra, hogy legyél Isten kegyelméből ilyen személy, Jézus felé annyira nyitott szívvel, hogy engedj el mindent, ami az utadban áll.

Ne hatalmaskodj

Most hadd fordítsam meg az érmét, lássuk a másik oldalt. Ahogy elindulsz a mások szellemi életével való szenvedélyes törődés irányába, lehetséges, hogy rossz szögből közelítesz. Nem arról van szó, hogy más emberek élete felett átvedd a hatalmat. Ez teljesen hibás megközelítése a felelősségteljes és szenvedélyes vágnak, hogy mindenki tökéletesen állhasson Krisztusban. Mások életében átvenni az irányítást pogány módszer. Jézus nem tekintélyelvű irányítást alkalmazott és természetesen nekünk sem feladatunk. Elengedhetetlen, hogy a szemünket egyenesen a célon tartsuk.

Mondjuk például tényleg nagyon-nagyon meg akarok osztani valamit egy testvérral, mert láttam valamit az életében, ami zavar. Ha most *magam* miatt teszem, akkor ráerőszakolom, hogy *engem* hallgasson meg. De ha *miatta*, akkor nem az fontos nekem, hol hallja meg, vagy elfogadja-e, amit személyesen én mondani akarok. Az egómnak semmi köze nincs hozzá. Tegyük fel, tíz évvel ezelőtt megbántottam valakit valamilyen módon. Ma, bár teljesen megbocsátott nekem, mégis elvesztettem nála a hitelességem annyira, hogy ne igazán hallgassa meg, amit mondok. Van egy kommunikációs rés. Ebben az esetben nem köteles alávetni magát nekem, és elfogadni azt, amit én gondolok az életének arról a területéről. Egyáltalán semmi kötelezettsége nincs velem szemben. A kötelezettsége, hogy Isten Igéjének vesse alá magát-- vegye Isten Igéjét és haladjon előre benne.

Ha valaki más segít neki változtatni azokban a dolgokban, Igét hozva neki a mennyből, amit meghallgat, megért és elfogad, akkor halleluja! Nincs problémám ezzel, mert nem nekem fontos igazat adnia. Ami fontos, hogy ez a testvér Jézusnak adjon igazat.

Néha Isten célzatosan akadályoz meg bennünket abban, hogy megérinthessük egy bizonyos személy életét, azért, hogy alázatosak maradjunk. Hála Neki érte. Ez egy áldás, mert nem magunk miatt

tesszük. Azért tesszük, hogy láthassuk Isten akaratát megvalósulni mindenki életében. Ha én személyesen soha nem mondok egy szót sem egy bizonyos személynek, mert valamiért sosem illik oda, ez rendjén van. Térdre kell borulnom, azért az emberért. Ha Isten felelőssé tett azért az emberért, de ő nem hallgatja meg, amit mondok, akkor imádkoznom és böjtölnöm kell érte--vagy kimaradni a dologból, ha szükséges. Ha ez történik, inkább félre kell állnom az útból, minthogy akadályt képezzek a tolakodással.

Jézus tanácsot adott nekünk, hogyan kezeljük azokat a dolgokat, amik ténylegesen bűnök valakinek az életében. *Nem* azt mondta, hogyha látok valami bűnt az egyik testvéremnél, akkor hozzam fel neki újra meg újra, újra meg újra...újra meg újra. Ehelyett Jézus azt mondta, hogyha beszélek valakivel a bűnéről, és valamilyen oknál fogva nem fogadja el, akkor a következő lépés, hogy veszek magam mellé még néhány testvért. Erről beszél a Máté 18: „Ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát. Ha pedig nem hallgat rád, vágy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősíttessék meg minden szó. Ha azokra sem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek.”

Nem azt jelenti, hogy Isten rám bízta ezt az embert, úgyhogy zaklatnom és szekálnom kellene és rosszindulatból fölényeskednem, mert meg akarom mondani neki, mit csináljon, vagy csak folyamatosan zúgó harang vagyok. Isten soha nem akarta, hogy így nézzenek ki a kapcsolataink. Arra hívott el, hogy szóljak a testvéremnek, ha kell, az 1 Korinthus 5 és a Máté 18 alapján. Ha nem hallgat meg, akkor Jézus azt mondta, vigyek két-három másik testvért, talán közülük valaki tudja úgy tisztázni a problémát, ahogy én nem tudnám. Ha senkinek sem sikerül, akkor kell a gyülekezet elé vinni--Jézus azt mondta, ez a következő lépés--ott világossá válhat a dolog.

Ez így jó, mert nem magam miatt teszem. Nem várom el, hogy engem helyeseljen. Nem kell, hogy szeressen és elismerjen. Nem kell, hogy tiszteljen. Nem magam miatt van szükségem a barátságára. Csak azt akarom, hogy ez a testvér tökéletesen állhasson Krisztusban. És bármit kell ezért tennem, megteszem, vagy alázatra nevel, vagy--mint ahogy általában történni szokott--ezáltal szorosabb kapcsolat alakul ki köztünk. Bármilyen is a helyzet, az az egyetlen kérésem Isten előtt, hogy valahogyan, valamilyen módon ez a személy az legyen, akinek Isten látni akarja.

A lényeg nem a kapcsolat maga. A lényeg, hogy Isten dicsősége meglátszódjon mindenki életén. És ebben a folyamatban Isten építi a kapcsolatokat. „Hacsak az Úr nem építi” a kapcsolatokat, „hiába dolgoznak annak építői”. Megakadályozzuk az őszinte kapcsolatok kialakulását, ha megpróbálunk egy kapcsolatot valamihez kötni; ezzel „Izmáelt” hozunk létre. Életbevágóan fontos, hogy a kapcsolataink soha ne a barátság utáni vágyra épüljenek, vagy bármilyen más önző motivációból alakuljanak ki. Csak szenvedélyesen vágyjunk látni, ahogy Isten akarata megvalósul mások életében.

Az Ószövetségben azt írja az Ige, hogy „Mikor pedig a házat építették, a kőbányának egészen kifaragott köveiből építették, úgy hogy sem kalapácsnak, sem fejszének, sem valami egyéb vasszerszámnak pengése nem hallattatott a háznak felépítésénél” (I Királyok 6:7). Nem akarták meggyalázni a templomot azzal, hogy ütik, ütögetik, ütögetik a köveket csakhogy pontosan illeszkedjenek a házba. Az ószövetségi templom a gyülekezet árnyéka volt, és ez a példa nagyon jól alkalmazható ahhoz, amit mondani szeretnék. Nem a mi feladatunk, hogy üssünk, üssünk meg üssünk egy követ a templom udvarán, csakhogy olyan legyen, amilyennek akarjuk.

Ez nem azt jelenti, hogy nem veszünk részt teljesen és *csodálatos* módon egymás életében. De legyél nagyon óvatos Isten templomában, nem számít mennyire „kedves” a szándékod, nehogy hatalmaskodj valaki hitén, a pusztá jelenlétével abban a kapcsolatban. Ez komoly dolog, mert az érem egyik oldala az volt, hogy merj kockázatot vállalni és így láthasd Krisztust formálódni másokban--de ebben is elvethetjük a súlykot.

Mi lenne, ha besétálnál a házamba, és azt mondanád, „Adj nekem 50 dollárt, mert nekünk mindenünket meg kell osztanunk!”? Hát, rendben van. Nekem nem jelent problémát, hogy adjak 50 dollárt valakinek, mert az ige azt mondja, ha tényleg Jézusért élünk, a pénzünk már nem a sajátunk. De ha valaki bejön az ajtódon és azt mondja, „Adj nekem 50 dollárt, mert mindenünk közös!”, tudhatod, itt valami nincs rendben. Itt valami nagyon bűzlik! Biblikusan, tiszta szellemi szempontból ezek a tények talán igazak. De ha valaki arra használja az igét, hogy manipuláljon egy másik embert az adakozásra, abból tudhatod, hogy kiforgatta azt. Ne adj neki 50 dollárt, ha ilyen elbizakodottsággal, önzéssel, és érzéketlenül jön valaki hozzád! Nem szolgálsz a javukra, ha megteszed. Az ige nem erre vonatkozik, mikor azt mondja, hogy senki nem tartotta meg a javait magának. Nem ez volt a Szent Szellem szándéka, hogy az emberek parancsolgassanak egymásnak, hogyan járjon a másik Istennel. Ha valaki

adni akar neked 50 dollárt, az hadd legyen közte és Isten között, ne azért mert egy igevers alapján te parancsoltad neki.

Ugyanezt mondom a kapcsolatokról is. Az igeversek alapján, nekünk „egyberakotván és egybeszerkesztetvén az Ő segedelmének minden kapcsaival” kellene lennünk. Csak nehogy aztán ezzel az igazsággal felvértezve ráerőltess magad valakire, ahhoz ragaszkodva, hogy barátok legyetek. Ez nem helyes. Ez nem az, amire az ige tanít. Ha bűn van valaki szívében, imádkozz érte. Ha beszélned kell vele, rendben. De ha nem hallgat meg, ne próbáld újra meg újra ütni a vasat.

Ha annyira biztos vagy benne, hogy bűnt látsz és két vagy három tanú elé is vinnéd, akkor kérlek, tedd meg. Ez az, amire Jézus tanított. De majd rájössz, hogy sokkal óvatosabb leszel, mit vigyél mások elé, mert lehet, te tévedtél. És ha te tévedtél, akkor jó lenne, ha belátnád.

Egyszer évekkkel ezelőtt valaki azt mondta nekem:

„Ezt kellene tenned, és még ha te nem is úgy gondold, biztos vagyok benne, hogy bűn az életedben, ha nem teszed meg.”

A válaszom ez volt: „Biztos vagy benne, hogy ez bűn?”

„Igen, teljesen biztos vagyok benne, ez bűn”--volt a válasz.

„Rendben, akkor kérlek hozz két vagy három tanút, mert én tényleg nem gondolom, hogy ebben a formában egyet tudok érteni ezzel az állítással.”

„Hát, rendben, lehet, hogy nem bűn, de...”--válaszolta. Megvolt neki az a hatodik érzéke, hogy az állítása nem állna meg két-három tanú előtt. Azt gondolom, ezért rendelkezett Jézus így. Mindenkinnek van lehetősége meglátni, mi is történik, ha hoz két-három tanút.

Legyél tehát szenvedélyes az emberekkel! De legyél óvatos is, hogyan cselekszel, nehogy kiforgasd az odaadás fogalmát. Mint az az ember, aki bejön és azt mondja: „Adj nekem 50 dollárt, hiszen mindenünk közös!”. Ha mégis ezt teszed, nagyot eltévedsz és komolyan megbántasz másokat, akik Istennel járnak. Ez a fajta félrevezetett odaadás nem segít a másoknak, fájdalmat okoz nekik. Nyomást helyez rájuk, bűntudatból és a nyomás miatt reagálnak, ahelyett hogy Isten szeretetéből tennék.

Hallottam, ahogy valaki nemrég említette, hogy „inkább legyünk források akik építik mások hitét, mint kalapácsok.” A forrás egy lehetőség, ugye? Úgy értem, mikor újságcikket írok, eldönthetem, hogy a Brit Enciklopédiát használom, vagy épp egy idézetet a „Napkelte”-ből vagy egy számítógépes oldalról. Ezek források, lehetőségek. Egyik sincs rám erőltetve. Igénybe vehetem a forrásokat, de nem kötelező. Nem kényszerítenek, hogy válasszam bármelyiket is. Ugyanígy, nekünk is forrásnak kell lennünk egymás számára. De nem kalapácsnak--még csak nem is gumikalapácsnak. Legyél nagyon nyílt, őszinte és becsületes, és ne ragaszkodj semmihez önzésből. Ez fontos része annak, amiről beszéltünk: „küzdünk, hogy minden embert tökéletessé tegyünk a Krisztusban”. Igen, legyél „szülési fájdalomban, míg kiábrázolódik Krisztus” másokban, de tekints erre a helyes nézőpontból. Ne élj vissza vele, mint ahogy korábban már említettem.

Odaadó kapcsolatok

Van egy ilyen angol gyerekvers, „itt a templom, itt az épület; nyisd az ajtót, itt a csöndület”. Ez egy filozófia. Ez a jelenben egyértelműen uralkodó gyülekezeti teológia és szemléletmód, milyennek is kellene lennie az egyháznak. „Itt az épület, itt vannak az alkalmak. Itt vannak a megszervezett összejövetelek. Itt vannak a programok. Itt van a gyülekezeti naptár.”

Azok, akik egy kicsit magasabb gyülekezeti teológiával rendelkezünk, azt mondanánk, „Ó, nem, ez az emberekről szól. A gyülekezet nem egy hely, ahová megyünk. Jézus mondta, hogy nem itt meg ott van a királyság, hanem „bennetek lakozik”. A gyülekezet nem egy épület. Nem egy esemény, vagy összejövetel. Hanem az emberek.”

De kérek, hogy egy kicsit tényleg mélyebben vizsgáljuk meg a gyülekezetet. Lehet, ez nem lesz újdonság senkinek, de akkor is öntsük szavakba. Az egyház nem a torony, vagy az emberek. Az egyház a kapcsolatok sokasága. Lehet ezer--vagy tízezer fős egyházad--és mondhatod, hogy az egyház egyenlő az emberekkel. Vagy még azt is feltételezhetnéd, hogy nem kell gyülekezetbe menned, hiszen te vagy a gyülekezet. De tudod, azok is, akik ilyet mondanak, többen „elmennek a gyülekezetbe”. Hallhatod, ahogy vasárnap reggel háromnegyed kilenckor mondják, „készülj, menjünk gyülekezetbe, Sally”. Kicsúszik a szájukon, mert ez az igazság. „Mennek a gyülekezetbe”. Mert nem igazán ők maguk a gyülekezet. Eljárnak valahová, pedig már tudnak jobbat ennél. Mégse látnak sokat abból, hogyan is működik a gyülekezet valójában.

Luther Márton volt az egyik legnagyobb indítványozója annak, hogy minden hívőt papnak tekintsünk. A tanításai telve voltak igazságokkal arról, hogy nincs a papoknak kasztja, mi magunk vagyunk a papság. De a meggyőződésével nem kezdett semmit. A papok, akik otthagyták a katolicizmust, elvettek apácákat, de a valóságban továbbra is papi szerepet töltöttek be, annyi különbséggel, hogy „prédikátoroknak” vagy „pásztoroknak” nevezték őket. Ugyanazt folytatták, mint azelőtt: összeadtak, temettek, áldottak, és irányítottak. Ami azelőtt római papság volt, most protestáns papság lett és „szolgálók”-nak nevezik őket. Ennek az újrászervezett papságnak még mindig nincs semmi köze a dolgok bibliai rendjéhez. Ha megnézed az Apostolok cselekedeteit, amit ott látsz, egyáltalán nem egyezik a papság protestáns változatával, ami aztán mégis kialakult. Luther tudta, van olyan, hogy hívők papsága és ez az igazság volt az egyik olyan komoly tanítása, amely megrázta az akkori világot. De még ő sem tudta, hogyan alkalmazza ezt az igazságot. Amennyire tudjuk, nem is alkalmazta, amíg élt.

De ugyanígy értékelhetjük azt a gyakran hangoztatott állítást, „Ó, én tudom biztosan, hogy a gyülekezet nem a torony, hanem az emberek”. Sajnos, nagyon sok ember, aki ezeket a szavakat mondja, nem éli meg. A valóságban még mindig mennek a gyülekezetbe. Az ő „gyülekezetük” naptári eseményekből áll.

Talán ez kell ezen a hibás gondolkodásmódon való áttöréshez és a jobb megértéshez: Ha Isten országa nem „ímé itt, vagy ímé amott van”, hanem „ti *bennetek* van” (Lukács 17:20-21), akkor csak úgy kerülhettek a Királyságba, amiről Jézus beszélt, ha bekerülök a „bennetekbe”, mert ott van a Királyság. Ahhoz, hogy „benne” legyünk, szükségünk van az élő és ható igére, amely megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait (Zsidók 4:12).⁵ Ezt kell tennünk: „Buzdítsátok egymást minden egyes napon, hogy meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától” (Zsidók 3:12-13). „Egyberakdván és egybeszerkesztetvén az Ő segedelmének minden kapcsaival” (Efézus 4:16). Ennek valódinak kell lennie. Kapcsolatoknak kell lennie. A hangsúly nem az épületen, még csak nem is az „embereken”, hanem a kapcsolatokon van.

A kapcsolatokon keresztül lehetek csak tagja az *eklézsiának*, Isten elhívottjaként. Nem arról beszélek, hogy tagjai legyünk a gyülekezetnek abban az általános értelemben, hogy van-e üdvösségünk. Úgy értem, hogy Isten célját kell betölteni, mint „hegyen épült város, amely nem rejtethető el”, nem pedig vidéken szétszórt zseblámpákként pislákolni. Ahogy az

Efézusbeliékhez írt levélben is mondja az ige, „egybeszerkesztetve” lenni, ez Isten terve velünk. Isten szíve vágya az összefogott és egybeszerkesztett test, nem „szétszóródott” test, ami bár talán helyes dolgokat mond, de valahogy mégsem tesz bizonyosságot.

„Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok”--ez nem egy módja annak, ahonnan tudni fogják, hanem *erről* fogják tudni. A kapcsolatok fontossága nem olyan, mint a hab a tortán; hanem sarkalatos kérdés. „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok”. Ezért nagyon fontos, hogy az életek egybe legyen szerkesztve. A világ várja, hogy megláthassa.

Készenlét az utolsó időkben

Nemrégiben beszéltem velem egy mega-gyülekezet pásztorával, az USA déli részéről. Felismerte azt az igazságot, hogy a gyülekezetet a kapcsolatok határozzák meg. Sőt, azt mondta, ha nem kezdenek el nagyon hamar erre építeni, minden áron, akkor amikor az utolsó idők végén jön az aratás, az embereket becsapja az ellenség. Az új megtérők nem fognak tudni megmaradni, mert, ahogy ő fogalmazott, „a jelenlegi bortömlők nem bírják ki az aratást”.

Azt próbáltam megértetni ezzel a pásztorral, hogy az új tömlő jellege nem abban áll, hogy nem formálisan gyűlünk össze, szétszórva a város különböző pontjain, nappalikban vagy klubszobákká alakított lakásokban. Az igazi kérdés, hogy ott van-e a fény a kapcsolatainkban, amely nyilvánvalóvá teszi szívünk indulatait. Az 1 János 1 szerint, az Atyával és az egymással való közösségünk alapja, hogy világosságban járunk. János apostol azt mondta, hogy a világosságban kell járnunk, ha valódi közösséget akarunk Istennel és emberekkel.

Jézus azt prófétálta--az Ige minden írójával együtt, akikről hisszük, hogy Szent Szellem vezette őket--amikor az utolsó idők jönnek, hatalmas ellenállás lesz Isten munkájával szemben. Isten ezt az ellenségeskedést visszatartotta egy időre. És hogy őszinték legyünk, nem is nagyon volt mivel szemben ellenállni a sátánnak. A sátánnak nagyjából sikerült az akaratát véghezvinni, és nagyon gyakran azok az emberek akik elcsúsztak a csapdái és aztán megmenekültek, lelki szegénységben haltak meg. Nagyon kevés ember hozott változást a világba, amiben élt. Beszélhettek az igazságról. Énekelhettek róla. De csak nagyon kevesek éltek olyan életet, ami nem csak üdvösséget nyert, hanem dicsőséget is.

Pedig a Zsidókhoz írt levél ezt írja: „sok fiakat vezérelni dicsőségre” (Zsidók 2:10). Dicsőség! Ez teljességet, hatékonyságot jelent, és hatalmat Krisztusban; szeretetet jelent, megértést és megbocsátást; jelenti a Golgotára és a Pünkösdhöz vezető utat is. Vedd mindezeket együtt és megkapod azt az életet, amit Jézus tanúsított közöttünk. Isten sokkal többre vágyik, mint jó polgárookra, akik megtértek és így nem dohányoznak vagy átkozódnak tovább, és kicsit keményebben dolgoznak, mint azelőtt megszokták. Isten az Ő dicsőséget akarja nyilvánvalóvá tenni a népén keresztül.

Ez a vágy be fog teljesedni, amikor Jézus visszatér. De olyan Menyasszonyt keres, aki készen áll a Vőlegény visszatérésére. Tiszta, szeplőtlen, ragyogó és egyenrangú társa Jézusnak--erre vágyik a szíve. Amikor az utolsó trombita is megszólal az „Itt jön a Menyasszony”--dallamát fogják játszani, mert a történelem vége és az örökkévalóság kezdete a Bárány esküvője (Jelenések 19:1-10). Isten erre vár.

A Menyasszonynak ez a része nagyon gyakorlativá válik. Az „új tömlő”, amiről a pásztor úgy gondolta hatalmas szükség van, az nem azt jelenti, hogy házi-csoportokkal, kiscsoportos alkalmakkal vagy otthoni összejövetelekkel helyettesítjük a vasárnap délelőtti istentiszteletet.

Ez valódi kapcsolatokat jelent.

Ehhez szükség van bizonyos nyomásra az életünkben. Ezekkel a szavakkal bátorítani szeretnék, hogy az életedben kezdődő nehézségek és próbák szükségesek. Mégpedig azért, mert amikor szenvedünk, akkor legtöbbször azt aratjuk, amit vetettünk. Ennek így kell lennie. De mindemellett Isten teljes, szuverén irányítása alatt jönnek a nehézségek, mert túl sokan alszunk. Talán lelkesedünk ezért vagy azért a tanításért, vagy talán kidolgozzuk ezt vagy azt az elvet. Szerelmes vagy-e Jézusba és imádod-e Őt, amikor senki nem figyel, csak mert annyira szenvedélyesen szereted? Bátor vagy-e a csapások idején, magabiztosan kiállsz-e a nyomással szemben? Ez elég ritkán van így, sajnos. Isten nem hagyhatja ennyiben a dolgokat. Az utolsó időkben, az utolsó napokban, a sátán maga fog kirobbantani egy támadást, ami már nem arról szól, hogy azt aratod, amit vetettél. Ez alkalommal csak azzal hozhatod magadra a nehézségeket, ha elhatározod, hogy olyan akarsz lenni, mint Jézus. A sátánnak nem tetszik ez a választás és szembeszáll, mert érzi, hogy közeleg az ideje.

A Jelenések 12:10-12-ben beszél arról az Ige, hogy a sátán tombol, mert érzi kevés ideje van. Sajnos ez az idő már régóta nem tűnik olyan rövidnek. Nincs bizonyíték a Krisztus Testében lévő mozgolódásra, ami arra a hitre vezethetne, hogy Jézus hamarosan visszajön. A sátán munkájának csak nagyon kevésbé szegültünk ellen, csak keveset romboltunk le, keveset fordítottunk vissza és vágtuk az arcába. A sátán munkájának csak nagyon kis része tört össze a lábunk alatt (Róma 16:20). A történelem során különböző időpontokban, a Föld különböző helyein voltak győzelmek az ördög felett. De Isten az erő, hatalom, szilárdság, teljesség, szabadság, gyümölcsözés, és állhatatosság bizonyosságát keresi-- hogy mindeneket elvégezve megálljatok (Efézus 6:13). A menny és a föld várja, hogy láthasson ilyen szíveket és életeket.

A lényeg, hogy ne tartsd furcsának, ha kisebb nehézségekbe, problémákba, vagy próbákba ütközel egy kapcsolatban, legyen az a munkahelyeden vagy a szomszédságban. Megtörténik. Nagy nyomás és próba alatt fogod találni magad--először talán a saját cselekedeteid miatt, de később egyáltalán nem azok miatt. Megtörténik, mert a sátán látja, hogy kész vagy elfogadni Isten fenyítését.

„Mert akit szeret az Úr, megdorgálja” (Zsidók 12:6), és te kész vagy elviselni, mert akarsz az életedben az „igazságnak békességes gyümölcsét” (Zsidók 12:11), ami ezt követi. Készen állsz arra, hogy azt arasd, amit vetettél. Szembenézel a hibáiddal és beismered őket. Megalázod magad, és azt mondd, „Nézd, ezen a területen nagyot tévedtem”. Hagyod, hogy jöjjön a fenyítés, kinyújtod a kezed, és elfogadod a kereszted szögeit. Nem rúgkapálsz, nem harcolsz vagy átkozódsz. Azt akarsz, hogy Isten csiszoljon, építsen „a ti szentséges hitetekben”. Meg akarsz tanulni, hogyan imádkozz „minden időben a Lélek által”, hogyan vedd fel a Lélek kardját, és hogyan harcolj a testvéreidért. Jobban vágysz az igazságra, mint a saját kényelmedre, elismerésre, elfogadásra vagy szeretetre a családtagjaidtól, akik mindig is kakukktójásnak tartottak, bár soha nem álltak ki ellened.

Ezek az idők bekövetkeznek. Az emberek ellened lesznek, sokkal nagyobb düh, káosz és utálat lesz, csavartabb és manipuláltabb vádlások, mint ahogy valaha is elképzelted. Ha csak tanácstalanul bolyongsz, sajnálgatsz magad a kis problémáid miatt, ha lusta leszel ahelyett, hogy leborulnál Isten előtt, ha próbálsz magad a hajadnál fogva kirángatni a mocsárból, akkor véged. Isten egyszerű dolgokon keresztül készít fel,

amik fájhatnak, de nem árthatnak. Isten kezében van az irányítás. Látni akarja, mihez kezdesz ezekkel a próbákkal.

Ábrahámval is ez történt. Annak a nagy népnek a jövője, ami tőle származik--és egyben a mi jövőnk is, akik e nagy néphez tartozunk--azon függött, hogy kész volt Izsákot a rőzsekötegre helyezni. Mert ezután ezt mondta Isten Ábrahámnak: „Megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te magodat, mint az ég csillagait, és mint a fővényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját. És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedté az én beszédemnek.” (1 Mózes 22:17-18)

Isten elénk is helyez ilyen próbákat. „Helyi tagság” ebben vagy abban a gyülekezetben, vidám éneklések, elhangzik néhány okos gondolat, aztán ha a tagoknak nem tetszik, egyszerűen keresnek maguknak egy másik helyet. Ennyit a „semleges” dolgokról. Ez a forogatókönyv mellékessé válik, mivel kemény és fajsúlyos események vannak készülöben.

Ha megingunk kicsi, apró dolgok alatt, akkor soha nem leszünk elég edzettek, hogy legyőzzük az utolsó idők támadásait. És biztosíthatlak, hogy akkor lesz támadás! Afelől is biztosíthatlak, hogy lesznek emberek, akik készen állnak majd rá. De az egyetlen lehetséges módja annak, hogy készen álljunk, ha a kis dolgokkal bátran szembenézőnk, egymás iránti elfogadással, szeretettel, békességgel a szívünkben, örömmel, imádatlalt és igazsággal. Jézust az választotta el a társaitól, hogy „Szerette az igazságot és gyűlölte a hamisságot” (Zsidók 1:9) Téged is el fog választani a társaidtól, ha szereted az igazságot és gyűlölöd a gonoszságot. Mert nem mindenki ezt teszi. De a végpont közeledik és most kell elkezdni edzeni ahhoz, hogy felkészült emberek legyenek ott.

Inkább siránkozol, panaszkodsz és nyavalyogsz ezekkel a kis próbákkal kapcsolatban és kihagysz egy lehetőséget a megedződésre? Eltűnsz a szobádba két napra? Inkább nem beszélsz valakivel, vagy bár kívül mosolyogsz, kritikus maradsz, és távolságot tartasz? Ha ilyen játékokat játszol most, bajban leszel, amikor az igazi nehézségek jönnek. Nagyon megtévesztő szellemi támadások jönnek, hatalmas erővel. Kicsavart vádlások próbálnak rávenni, hogy feladd a hited és langymeleg legyél, mint mindenki más. Persze nem lesz mindenki langymeleg állapotban, de ez a nyomás fog rád nehezédni.

Ahogy felmerülnek kisebb dolgok az életedben--könnyű és pillanatnyi bajok--nyugodj meg, ezek szükségesek a felkészítésedhez. Amikor nagyobb dolgok jönnek, azok erősen fognak érinteni. Készen kell állnod, ha le akarsz győzni őket: „Írtam nektek ifjak, mert erősek vagytok, és az Isten ígéje megmarad bennetek, és meggyőztétek a gonoszt” (1 János 2:14). „A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, amely Isten paradicsomának közepette van” (Jelenések 2:7). A győzedelmesnek...a győzedelmesnek. Jönnek nagyobb kihívások, és én készen akarok állni rájuk. Tudom, tiszta kezek és szív nélkül--jó lelkiismeret és őszinte hit nélkül--el fogom téveszteni a célt.

Miért fontos, hogy az egyház ne azt jelentse, hogy ülöka padsorban vasárnap délelőtt, még ha jó, igei tanítást is hallgatsz? A Zsidó levél 3. része szerint a nehézségeken egyedül csak úgy tudunk tévedés és megkeményedés nélkül túljutni, ha bekapcsolódunk egymás mindennapjaiba. „Vigyázzatok atyámfiak, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől el ne szakadjon”. Hogyan engedelmessékedhetsz ennek a parancsnak, ha nincsenek kapcsolataid? „Vigyázzatok, hogy ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen gonosz szíve”. Isten nagyon-nagyon mély kapcsolatokra hív bennünket.

Ugyanitt, a Zsidókhoz írt levélben talán huszonöt perccel később, így folytatta az író: „El nem hagyván a magunk gyülekezetét, mint szokása némelyeknek” (Zsidók 10:25). Emlékezz, mit mondott még? „...mivel látjátok, hogy ama nap közelget”. Ahogy közeledik és közeledik az a nap, megnövekedik annak a fontossága, hogy jó legyen a tömlő. Nem csak a közelgő aratás miatt. Nem csak arra való a tömlő, hogy összetartsa az újszülötteket, akiket Isten kihozott e világ bálványimádatából. Legyőzhetjük a családjunk által ránk nehezedő nyomást, az utálatot és önzést, amit a világ kínál--az ördög csábítását, hogy eladjuk magunkat anyagi dolgokért vagy azért, hogy tele legyen a hasunk. A nyomás ott lesz. Tehát a tömlőnek változnia kell, nem csak az aratás, hanem az ellenség támadásai miatt is, amivel ellenünk jön, ahogy látja a Menyasszony készülődését. Kezdj el most készülődni.

Mondjuk meg az embereknek, mit tegyenek? Vagy feddjük fel szívüket?

Léteznek egészségtelen kapcsolatok. Mondok erre egy példát.

Jézus ötlete volt, hogy kettesével menjenek Isten munkáját végezni a tanítványok? Igen, Jézus ötlete volt. Ez azt jelenti, hogy hárman már nem

mehetnek? Nem hinném. Ez azt jelenti, hogy Pál sosem ment egyedül? Pál elképesztő szellemi kaliberű ember volt--látta, ahogy halottak támadnak fel--nagyobb kijelentései voltak, mint Péternek és Jánosnak, pedig ők magával az Úrral jártak. A saját állítása szerint (Efézus 3) és Péter állítása szerint (2 Péter 3), Pál nagy kinyilatkoztatás embere volt, aki elragadtatott a harmadik égig. Ha követed az Apostolok cselekedeteiben leírt életútját és a leveleit, különböző helyeken, majdnem ötven embert számolhatsz össze, akik kísérték az útjai során. Nem mindannyian voltak jelen egy időben, de folyamatosan kettő, három, négy, vagy hat ember ment vele, ahogy járta a városokat. Amennyire tudom, a huszonöt év története alatt, amit a Szent Szellem által jegyeztek fel, egyetlen egyszer találjuk egy városban egyedül. Pál valamilyen okból--amit csak ő és Isten tudnak--gyalog ment a szárazföldön, a társai hajóval mentek és várták a parton. Nem tudok még egy olyan esetről, mikor egyedül találánánk, sehol ebben a huszonöt éves periódusban.

Szóval jó gondolat együtt lenni? Természetesen jó gondolat. „Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük”. Miért nem azt mondta, hogy „*ha valaki betöltekezett Szentszellemmel, ott vagyok*”. Mondhatta volna ezt, mert bizonyos értelemben igaz. De miért „erőlteti”, hogy ketten vagy hárman legyenek együtt? „Ismét mondom néktek, ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nekik az én mennyei Atyám” (Máté 18:19-20). Miért mondta ezt? Mert *Jézus azt akarja, hogy bizalommal és elfogadással kapcsolódjunk össze*.

Tudta, hogy megsérthetjük egymást, és meg kell tanulnunk a keresztség útját. Ezért majdhogynem összeédesget minket.

Jézusnak jó oka volt arra, hogy kettesével küldje ki őket: mert így számíthattak egymásra, együtt tudtak imádkozni, és fel tudták egymást emelni, amikor az ellenség támadt. Jézus maga is ritkán ment egyedül bárhová. Még a legnagyobb, legmélyebb fájdalomában is ott volt három testvér egy kőhajításnyira. Nem ment volna néhány lépésnyi távolságtól messzebb a legkínzóbb pillanatban sem, pedig tudta, hogy azoknak fogalmuk sincs, mi történik Vele. De velük volt.

Persze, imádkozott egyedül is. Megtanított bennünket, hogy vannak olyan időszakok, mikor be kell mennünk a belső szobába imádkozni, ahol senki nem lát, vagy hall. Ez érvényes; nem akarom lekicsinyelni.

De azért mondom ezt, mert volt valami, ami visszatartott bennünket az évek folyamán a lakóhelyünkön. Láttuk a különbséget, milyen, amikor egy testvér ment szolgálni egy másik város egyik gyülekezetébe, vagy ha hatan, nyolcan mentek együtt a testvérek. Láttuk Istent csodálatos módon munkálkodni. Ez bibliai minta és jó ok arra, hogy így tegyük. Vannak rá parancsolatok és kapcsolódnak hozzá ígéretetek. Ezek mind jó okok. És láttuk a gyümölcsseit is. Amikor valaki ott van a hátsó szobában, és próbál segíteni egy szétesőfélben lévő házasságon és ott van még négy-öt testvér a nappaliban, akik tanítanak, bátorítanak és dicsőítenek együtt. Így számíthatnak egymásra. Nincs hetvenkedés az egyik oldalon vagy depresszió a másikon. Nincs az az erős kísértés, mint mikor egyedül megy valaki és nincsenek vele testvérek, akik segítenének ezeket leküzdeni, ha arra van szükség. Isten mintája valódi, Isten ígéretei valódiak és a gyümölcse is nagyon valódi ennek, ha Isten akarata szerint teszed.

De hadd beszéljek a buktatókról. Ismétlem, az egészséges, odaadó kapcsolatok nagyszerűek. Kettesével menni, az is nagyszerű. De ha azt mondd: „vagy kettesben más valakivel vagy máshogy bűn”, akkor túllépted a korlátaid. Érvényes, hogy kettesével menjetek? Ajándék Istentől? Értékes? Vannak velejáró ígéretetek? Ez teljesen így van. De amikor másoknak beszélsz erről, akkor úgy kell bemutatni, hogy láthassák Isten szívét. Bárkivel beszélsz, azt független életre nevelte a „kultúrája”. Mert végül is a sátán az, aki ezt tanította nekik a környezetükön keresztül, gyermekkoruktól fogva, mert az egész amerikai életstílus arról szól, hogy „te csak magaddal törődj” és „tedd a magad dolgát”. Hány szlogen mondja ki lényegében ugyanezt? Nagyon sokan beépítették ezt a kultúrát a „vasárnap-irány-az-egyházam”-féle gyülekezeti dologba, aztán mindenki elvonul a kis családjával és úgy él, ahogy neki tetszik. Ez teljesen megtagadja, amikor az Ige arról ír, hogy legyünk odaszánással egymás iránt, egymás terhére hordozzuk és így töltjük be a Krisztus törvényét.

Ezekhez a gondolatokhoz kemény igék kapcsolódnak. „Valljátok meg a bűneiteket egymásnak, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok”. „Hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát”--az önálló kis imasarkában--„aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát?” „Ne tévelyegjete!” Látod, ez a téma végigkíséri az Igét.

Jézus maga, a testté vált Ige mutatta meg nekünk az utat. Ő mondta „olyan vagytok köztetek, mint aki szolgál”. Jött és velünk lakozott. Otthont teremtett ezzel: „Velünk az Isten”. A követői körében volt. Azért jött, hogy

velünk legyen és aztán kiküldhesse őket. Az életmód, amit az Élő Ige és az írott Ige is bemutat, ez: „Csináljuk együtt”.

De miközben ezeket az igazságokat próbáljuk feltárni, a személy szívét kell elérni. Miért akar független lenni? „Hát, én nem szeretném, hogy bárki is kövessen, egyedül akarok a bevásárlóközpontba menni és nem merd azt mondani, hogy nem tehetem”.

A válaszunk ne ez legyen: „Nem, csak kettesével lehet!”. Hanem, inkább: „Rendben, menj egyedül a bevásárlóközpontba. De kérlek mondd meg, miért akarsz egyedül menni? Rendben van. Menjél. Viheted a kocsimat! De miért? Miért így akarsz?”

„Hát...” Megpróbálsz válaszokat találni erre a kérdésre, és ha tényleg őszinte vagy, lehet, rájössz, hogy csak kirakatokat szeretnél nézegetni és az anyagi dolgok vonzanak.

Lehet csak önző vagyok és nem érdekel, hogy másokat szolgáljak és szeressem őket, vagy csak bele akarok olvadni a világba. Talán nagyravágyó vagyok és visszatérve el akarom mesélni, hogyan tettem bizonyosságot ennek vagy annak és felnagyítom a történeteket, hogy láthassák mennyire szellemi ember vagyok én. Talán azt mondom a többieknek, hogy imádkozni megyek, és tényleg imádkozok öt percig, aztán meg nézelődök a bevásárlóközpontban másfél órát. Mi az oka, tényleg? Mi az, ami egy ember szívében lezajlik?

Ezt teszi az élő és ható Ige. „Megítéli a szívnek indulatait”. Nem mondja meg az embereknek, mit csináljanak. Az egészséges, odaadó kapcsolatok sem mondják meg az embereknek, mit csináljanak. Mint Isten Igéje, ők is felfedik az ember szívét.

Ha bárki azt szeretné, hogy mondd meg neki, mit csináljon, ne tedd, mert egyáltalán nem tesz neki jót. Ha adnál nekik ötvennyolc folyamatos helyes választ, lehet nem kerülnének bajba, de soha nem lenne semmilyen kapcsolatuk Istennel. És végül is mi a cél? Ötezer ember, aki nem kerül bajba, vagy ötezer, aki szereti és imádja Istent, és megbízik Benne teljes szívből, engedelmeskedve Neki teljes mértékben, attól függetlenül, hogy látja-e valaki? Eljön az idő, amikor el kell engedned őket. Persze van inkubátoros időszak. De még akkor is vigyázz, hogy ne állj elő olyan dogmákkal, mint a „kettesével kell menni”. Igen, az egység tükrözi Isten szívét. De miért ne akarnám ezt? Ez a lényeg. Ha tudom

az igazságot, látom, és tényleg megalázom magam Isten előtt és Neki akarok engedelmeskedni, de még akkor is úgy érzem, hogy egyedül kell mennem a bevásárlóközpontba, mert Istennek célja van velem, akkor persze, hajrá. Bízunk egymásban, szeressük egymást, és imádkozzunk egymásért. Ennek nincs köze ahhoz, hogy az „így helyes” áll szemben azzal, hogy „ez így helytelen”. Ez a szív indítékairól szól, hogy segítsünk egymásnak megtalálni Istent és az Ő akaratát.

Ez az egész része a tömlőnek. Nem akarom, hogy bárki összekeverje a dolgokat, mert a kapcsolatok--az odaadó kapcsolatok--az utolsó idők tömlője. Ez a tény nem kérdőjelezhető meg. Ott van végig az Újszövetségben, és annyira tisztán ez Isten szándéka. Ne mondja a kéz a szemnek „nincs szükségem rád”. Ha egy testrészen szenved, az egész test szomorú--nem csak a legjobb barátod. 1 Péter 2-ben olvassuk, hogy Jézus Krisztus az a becses szegletkő, amit Isten a Sionra tett, bár sokan megvetették. Ő a megütközés köve, a szikla, amire ráestek az emberek. Mi pedig, mint élő kövek, szellemi házak leszünk „választott nemzet, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép. Aki hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok” egy nép. Ez Isten szíve: ha engem látnak, látnak téged, amikor téged látnak, látnak engem; mert egyek vagyunk, ahogyan Jézus és az Atya is egyek. „Hogy elhiggye a világ”, ez Jézus imája a János 17-ben.

Ez fontos dolog, nem egy választható extra. Ez Isten szíve az utolsó napokra. Ha nem ezekben akarunk járni, akkor a régi mondás szerint „ha nem együtt lógunk, lógunk külön”. Jegyezd meg. Ez nagyon igaz és elengedhetetlen ahhoz, hogy megtanuljunk Isten elveit.

Egészséges Kapcsolatok

Isten vágyik *odaadó* kapcsolatokra, de *egészséges* kapcsolatokra is. Törődj igazán mások lelkével, szívével, életével és jövőjével. Segíts megvédeni őket az ellenségtől. Munkálkodj azon, hogy tisztában legyenek a sátán eszközeivel. De semmilyen módon vagy formában ne irányítsd őket és ne mondd meg nekik, mit tegyenek. Mert bár lehet, hogy megóvod őket néhány kezdeti sérüléstől, nem tarthatod a kezüket örökké. Nekik is szükségük van személyes kapcsolatra Istennel--és odaadó kapcsolatra veled. Ez nem egy vagy-vagy szituáció. Mind a kettő működhet. De nem lehet valódi kapcsolatot valakivel, szeretetben, bizalomban, megbocsátásban, örömben és kihívásokban, ha a kapcsolat alapja a „tedd ezt” és „ezt ne tedd” gombok nyomogatása. Adok neked erre egy

alapelvet, meg arra is egyet. Emlékezz ezekre az alapelvekre és akkor jó kis keresztény leszel.

Az alapelvek fontosak. Isten Igéje a mi tanulságunkra íródott, hogy higgyünk és teljes életet élhessünk. Elengedhetetlen, hogy Istennek ez a magja--az örök érvényű, változtathatatlan Ige--bele legyen írva a szívünkbe. Segítenünk kell egymásnak, hogy ismerjük és gondozzuk ezt a magot. Még intenünk kell egymást minden nap Isten igéjével, hogy senki se keményíttessék meg a bűnnek csalárdsága által. De ne keverd össze az intést azzal, hogy megmondod, mit tegyen. Az nem egészséges, odaadó kapcsolat. Az beteg, éretlen, ragaszkodó kapcsolat.

Ne szégyeld szeretni a másikat és törődni vele. Legyél élő gát, ha valaki épp megsértené magát szellemileg. De miután segítettél neki felegyenesedni, meggyőzted őt Isten Igéjével és megmutattad neki Jézus szívét, állj félre az útból és hagyd, hadd döntse el ő, valóban Isten Igéje-e, amit mondasz. Hadd kérdezze meg magától: „Tényleg ezt mondja Isten? Tényleg akarok előre haladni? Nem kéne felülvizsgálnom? Nem kéne böjtölnöm érte először?”. Engedd neki, hogy magával Istennel nézzen szembe és ő hozzon döntést, miután megpróbáltál segíteni neki.

Isten Igéje hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra és igazságban való nevelésre, hogy Isten embere felkészült legyen. Tehát használd az Igét erre. De hagyd, hogy a többiek álljanak Isten elé és ők döntsenek. Segíts nekik, hogy Istenre nézzenek és döntsenek. Ne engedd, hogy olyan szinten rád támaszkodjanak, hogy már ne kelljen Isten elé állniuk.

Az egészséges, odaadó kapcsolatok--felkészítenek és felvérteznek arra, hogy kezeld a nyomást, a fájdalmat, a kint, a bukásokat, a hétköznapi kísértéseket az „első szinten”, és ugyanúgy segítenek, amikor az ellenség teljesen támad, kitölve dühét, a „második szinten”. Szükségünk lesz ilyen kapcsolatokra: nem csak odaadó kapcsolatokra, hanem egészséges, odaadó kapcsolatokra, ha túl akarunk járni a sátán eszén, és meg akarjuk teljesen alázni. Golgotai kapcsolatokra van szükségünk, keresztre menni egymásért, nem pedig megmondani a másiknak, mit tegyen.

Nem azt mondom, hogy egészségtelen dolgok történnek most. De lehet ilyen hajlam bennünk, ha látunk valakit, aki tényleg összezavarni készül az életét, hogy azt gondoljuk „tudom, hogy elég odaadónak kell lennem ahhoz, hogy megállítsam, hogy ne tegye tönkre magát”, aztán meg pánikolunk.

Ilyen esetben a helyes válasz nem lehet „Ó, majd a Szent Szellem elintézi”. És mi hátradőlünk, miközben az ifjúságból már a harmadik lány esett teherbe tizenöt évesen, vagy olyan bajba került, hogy könnyen lehetne terhes. A sátán teljesen kifosztotta a keresztyénséget, míg az emberek azt mondták „hadd tegye a Szent Szellem”. A Biblia, amit a Szent Szellem írt, ilyeneket mond:

- „Intsétek meg egymást minden napon, hogy egyikőtök se keményíttessék meg a bűnnek csalárdsága által” (Zsidók 3:12-13)
- Mimódon hívják azért segítségül azt, a kiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, a ki felől nem hallottak? Mimódon hallának pedig prédikáló nélkül? (Róma 10:14)
- Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való. (2 Kor 4:7)
- A ki pedig minket ti veletek egybe Krisztusban megerősít és megken minket, az Isten az; (2 Kor 1:21)

Tehát a kapcsolatok hihetetlenül fontosak Isten Igéje alapján.

De ugyanakkor, ne lépd át a hatásköröd hatalmaskodással, meglopva másokat a lehetőségtől, hogy találkozzanak Istennel, és Előtte hozzanak döntéseket. Legyél mellettük, szeresd őket és segíts, hogy „összeálljon nekik a kép”. Vedd ki alaposan a részed, de ne ess kétségbe, ha valaki épp hibát készül elkövetni és ne foszd meg a lehetőségtől, hogy Isten elé álljon és maga hozza meg a döntéseit.

Lesznek idők, amikor élénk beszélgetéseket kell velük folytatnod, Isten Igéjét gyakorlatba ültetve. Bizonyos testvérekkel nagyszerű időt töltöttünk együtt--Isten igéjéről való nagyszerű beszélgetésekkel. Sokan tettük ezt, különböző időszakokban. És ez rendjén is van. De a végén el kell tolnod magadtól az embereket Isten felé, hogy a legjobb tudásod szerint „minden jó cselekedetre” felkészítsd őket. Hadd álljanak Isten elé, és hozzák meg a saját döntéseiket. A szívet az változtatja meg, ha Rá nézünk, és az Úr, aki Szellem, átformálja dicsőségről dicsőségre. Isten magja az Ige és hagynunk kell, hogy Ő adja a növekedést. Rendben?

Egészséges, odaadó kapcsolatok--ez fontos téma. Gondold végig, mi következik még, a harag, ami kiöntetik Isten embereire, talán a mi

generációnk vége felé, talán pont a következő generáció közepén. Nekünk készen kell rá állnunk. Tehát legyenek odaadó kapcsolataid, de figyelj oda, hogy egészségesek is legyenek, ne hamisítványok: hatalmaskodó vagy másokat ellenőrző kapcsolatoknak.

Imádság

Atyám, még most is azt kérem, adj növekedést az Igédnek. Add, hogy a magjaid gyümölcsöt teremjenek az életünkben. Adj bölcsességet és ne félelmet, hogy bekapcsolódjunk egymás életébe--nagy, nagy, nagy bölcsességet, hogy meglássunk Téged azon a személyen keresztül, akivel beszélünk, felemelve a kezeinket Hozzád, hívva őket is, hogy ugyanezt tegyék. Úr Jézus, Te vagy a Tanítónk. Te mutattad meg, hogyan éljünk. Tudjuk, hogy kell egy Nép, amely készen áll. Valahol, valamikor, valahogy kell valaki, aki felkészült a harag teljes poharára, amely kitöltetik azokra, akiket az ellenség el akar pusztítani. Nem akarjuk elkerülni ezt a poharat. Hanem győztesek akarunk lenni ennek a haragnak közepette. Ez az, ami neked leginkább dicsőséget ad. A mi vágyunk nem az, hogy megmeneküljünk, mintegy tűzön keresztül, hanem Szent Házat építsünk neked. Nem akarunk saját otthont építeni, hanem otthont Neked, hogy ott lakozz a Szellemed által. Ilyen emberek szeretnénk lenni. A Te Háza a cél, az emészt bennünket, nem a saját túlélésünk. Atyánk, kérlek segíts nekünk, bátoríts és erősíts minket az előttünk álló időkre. Építs bennünket a bölcsességben. Szükségünk van rá, mert a Te Háza bölcsességgel épül. Ámen.